

Schiller Instituttets konference bryder gennem krigens tåge Ugentlig strategisk dialog med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 11. december 2024

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til denne uges dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Det er onsdag den 11. december 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. I kan sende spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-siden.

Lad mig begynde med at sige til dem, der ikke kender Schiller Instituttet, at vi lige har fejret 40-årsdagen for dets grundlæggelse med en stærk konference om emnet Dialog mellem civilisationer. Vi giver dig et link til de fire paneler på konferencen i beskrivelsesafsnittet. Og du vil se, at Schiller Instituttet er blevet et stadig mere indflydelsesrigt forum for seriøs diskussion blandt rationelle aktører på globalt plan.

Lad os begynde med den farlige og komplekse strategiske situation, vi står over for i dag, som var hovedemnet for weekendens konference den 7.-8. december. Helga, den transatlantiske verden og dens unipolære orden, der domineres

af City of London og Wall Street, fortsætter med at optrappe militære konfrontationer for at forhindre fremkomsten af en ny strategisk og udviklingsmæssig arkitektur. Der tales om at »vinde« en atomkrig fra en ledende embedsmand i USA's strategiske kommando, en ny millionpakke med våben og hjælp til Ukraine og pålidelige rapporter om USA's involvering i at vælte Assad-regeringen i Syrien. Hvor ser du denne udvikling, og hvad kan der gøres for at vende den?

HELGA ZEPP-LAROCHE: Jeg tror, det er på vej mod atomkrig: Alle tegn peger i den retning. {Newsweek} fra denne uge har tilsyneladende en artikel, »Hvordan ville tredje verdenskrig se ud?« Jeg vil spare dig for fantasierne i denne artikel. Som du nævnte, diskuteres dette officielt i USA. Den 20. november var der en konference i tænketanken CSIS i Washington, hvor kontreadmiral Thomas Buchanan, som er direktør for planer og politik, J5, i Stratcom – det er USA's kommando for strategiske atomvåben – på en utrolig, nonchalant måde sagde i sin hovedtale, i en udveksling med Heather Williams, at USA bør være parat til at føre atomkrig for at bevare USA's hegemoniske position, for at forblive leder i verden. Men de bør sørge for, at der efter en sådan atomudveksling er nok atomvåben tilbage, så fremtidige modstandere også kan blive afskrækket.

Og jeg vil virkelig opfordre jer til at se på den korte udveksling: For når man ser på en person, der på den måde taler om udslettelse, udryddelse af den menneskelige art, så er tanken om, at man kan have en begrænset atomkrig og så vedvarende fortsætte sine geopolitiske spil, som om intet var hændt, fuldstændig vanvittig, og det vil ikke ske. For hvis det kommer så vidt, vil alle atomvåben blive brugt, og en atomvinter vil følge, og der vil ikke være noget liv tilbage på planeten. Så det, han taler om, for at bevare USA's førende position i verden, for at sætte hele menneskeheden på spil, hvis du ser det her, og du ikke får koldsved ned ad ryggen, så er du ikke i den virkelige verden! Det er helt ufatteligt, at

man kan komme med sådan en udtalelse, og med undtagelse af Scott Ritter og mig selv har jeg ikke set nogen, der har udtalt sig imod det!

Jeg fremførte denne meget vigtige pointe i min tale på den konference, du lige har henvist til, og Scott Ritter gjorde det samme, og han gentog det ved et aftenarrangement, som han havde sammen med nogle andre kræfter i Washington samme dag – Pearl Harbor-dagen, den 7. december. Men der burde have været et ramaskrig fra folk, der sagde: »Er det her den officielle strategi? Er det blevet diskuteret i NATO-medlemmernes parlamenter? Er det, hvad vi ønsker?« Der er tydeligvis ikke sket noget af den slags, og jeg tror, at sammen med alle de andre tegn – Tysklands forsvarsminister Pistorius taler om at »gøre Tyskland krigsparat«; alle former for forberedelser til at styrke krigsparaatheden i forskellige institutioner i Europa: Det er, at vi er på vej mod Tredje Verdenskrig, og befolkningen må vågne op!

Jeg mener, den anden store udvikling var naturligvis det jordskælv, der skete med den syriske stats kollaps, må man sige. Det er ikke kun Assads afgang som præsident, men den strategiske betydning af ændringen – det betyder for hele Mellemøsten – er forfærdelig! Det er en katastrofe! Og du kan se, hvordan disse store forandringer er den slags blokke af territorium eller fundamentet for verdenssystemet, som begynder at ryste og gå i stykker, og det er en optakt til verdenskrig.

Så det eneste positive, jeg kan sige, er, at vi beviste det med vores konference i weekenden, hvor vi havde et enestående antal topfolk fra mange lande – fra USA, fra Rusland, Kina, det Globale Syd – og vi deltog alle i en strategisk diskussion, som var optimistisk, fremtidsorienteret og løsningsorienteret. Og jeg kan kun opfordre dig til, hvis du ikke har gjort det endnu, at tage dig tid en aften eller en weekend og se disse taler. For du får en fornemmelse af, hvor let det ville være at få samfundet og hele verdenspolitikken

tilbage på et rationelt grundlag. For der er disse mennesker, som er erfarne diplomater, er erfarne analytikere, som har et forhold til fornuft, og som ikke er involveret i denne teori om atomart spil. Og bare tanken om, at de laver krigsspil med scenarier og siger den ene eller den anden mulighed, er blottet for enhver form for realitetssans i forhold til, hvad den menneskelige art består af.

Så se venligst denne konference, for jeg tror, at det, vi diskuterede der med hensyn til den strategiske situation, den økonomiske løsning på migrantspørgsmålet, spørgsmålet om videnskabens rolle i et fremtidigt nyt paradigme, og eftertrykkeligt også et meget dejligt panel om kulturen i de forskellige civilisationer, og hvorfor vi er nødt til at have en dialog for at få os ud af denne mørke tidsalder, som vi befinder os i lige nu. Det ville være mit råd, for folk er nødt til at udstyre sig selv med en positiv forestilling om fremtiden, hvis vi vil mobilisere energien til at komme ud af denne dødelige fare for menneskeheden.

SCHLANGER: Helga Zepp-LaRouche taler om Schiller Instituttets konference den 7.-8. december, som er lagt ud på Schiller Instituttets hjemmeside og på Schiller Instituttets YouTube-kanal. Du kan gå ind og se de fire separate paneler, og Schiller Instituttets YouTube-kanal har allerede nogle sektioner med individuelle præsentationer og dialog.

Vi har modtaget en række spørgsmål om den syriske præsident Assads afgang og dens konsekvenser. Lad mig starte med et eksempel på disse spørgsmål fra den faste seer Thomas. Han skriver: »Den syriske regerings fald vil muligvis ændre alt i regionen og derudover. Det ser ud til at være et stort tilbageslag for BRIKS-processen og den palæstinensiske sag. Tror du, at det israelske regime vil få grønt lys af den kommende præsident Trump til at gøre arbejdet færdigt, fordi intet land vil gøre noget for at stoppe dem?«

ZEPP-LAROUCHE: Det ved jeg ikke. Jeg kan kun være enig med dig

i, at det er en stor, stor katastrofe for hele regionen. Jeg tror, at det betyder, at den syriske stat nu praktisk talt er væk. Den nye ledelse, Abu Mohammad al-Jolani, var en person, som de vestlige magter indtil for nylig havde udlovet en dusør på 10 millioner dollars for! Fordi han var al-Qaeda, al-Nusra; han kom ud af hele dette netværk. Og man er nødt til at tænke over det: Det er det samme netværk af jihadister, som USA hævder var ansvarlige for 9/11. Og alle andre arbejder nu sammen med de mennesker, som havde mindst 3.000 mennesker i World Trade Center på samvittigheden. Jeg ved ikke, hvordan de mennesker kan gøre det!

Hvad det betyder for Syrien, som trods alt er en af de gamle civilisationer med en meget stolt kulturel baggrund, jeg mener, dette land er fuldstændig ødelagt. Og vi skal huske, at før 2011, før det såkaldte arabiske forår kom til Syrien og andre lande, var Syrien et fredeligt land med en økumenisk bestand af mange religioner, kvinder var absolut i stand til at gå i vestligt tøj; man havde infrastruktur, man havde en absolut velfungerende stat. Og det, der er på spil nu, er, at Syrien er i akut fare for at havne i en situation som Libyen, en fejlslagen stat, hvor forskellige fraktioner fortsætter med at kæmpe, og intet fungerer længere. Og man kan faktisk spore det tilbage til det arabiske forår, hvor det altid blev sagt, at Assad startede borgerkrigen, og at han var en brutal diktator mod sin egen befolkning. Vi var på scenen politisk, men ikke i Syrien, og så det på det tidspunkt, og det var en destabilisering af alle arabiske lande på det tidspunkt. Men mange af de såkaldte »oprørere« i Syrien kom fra Libyen, fra Benghazi; der blev overført mange våben, og vi må ikke glemme, at general Michael Flynn [daværende chef for Defense Intelligence Agency] forsøgte at advare Obama i 2012 om, at USA støttede alle de forkerte kræfter i Syrien – hvilket Obama ikke ville høre tale om.

Derefter var dette udenlandsk anstiftede oprør et stort slag. Og særligt da sanktionerne blev indført mod Syrien, og i

særdeleshed efter at de såkaldte »Cæsar-sanktioner« blev indført, faldt den syriske befolknings levestandard drastisk. De seneste rapporter, før den seneste udvikling, var, at omkring 95 % af den syriske befolkning levede under fattigdomsgrænsen, var fødevareusikre; og under disse forhold kan man sige, at Assad »mislykkedes« med at modernisere den syriske hær, men det ser ud til, at de bare ikke havde midlerne til at gøre det.

Jeg kan kun sige, at den vestlige fortælling, der bliver præsenteret om, hvad der skete, er som et parallelt univers, og jeg kan kun give dig et råd: Der er nogle få Mellemøsteksperter, som er meget fortrolige med regionens historie, og du bør tage dig tid til at lytte til dem: For eksempel fandt jeg analysen fra den schweiziske analytiker Jacques Baud, som kommer fra et neutralt land, og som stadig har en slags officiel stilling i den schweiziske hær, meget, meget lærerig. For han går tilbage til de fejlslagne interventionskrige under 11. september, Afghanistan, Irak, Libyen, og det, der skete i Syrien, som en del af det. Du bør lytte til det, for han er efter min mening en meget afbalanceret analytiker, som ikke har nogen grund til at være på den ene eller den anden side, og det er en øjenåbner.

Andre, som Alastair Crooke, tidligere britisk diplomat og efterretningsofficer, giver også en del af billedet. Pepe Escobar har en meget lærerig analyse. Scott Ritter. Der er sikkert mange andre, som jeg ikke har nævnt. Men du bør lytte til dette og få en rigtig historie om, hvad der skete i Mellemøsten, for ideen om, at folk jubler, fordi »diktatoren Assad« nu er væk: Det er så forkert og kan kun føre til yderligere katastrofer, for det er klart, at den palæstinensiske sag nu er i en absolut mareridtsagtig tilstand, for uden Syrien, og uden at Syrien er forbindelsen mellem Iran og Hizbollah, hvem vil så bekymre sig om palæstinenserne? Det, vi har talt om mange gange, vil fortsætte: Nedslagtningen af palæstinenserne fortsætter.

Tyrkiet jubler nu, fordi de vil have en del af det nordøstlige Syrien; Israel vil have en del af Syrien. De har nu indtaget de besatte Golanhøjder og har endda tropper op til 25 km fra Damaskus. USA vil helt sikkert befæste deres position, hvor de udvinder olie og korn fra deres del af Syrien. Og den resterende del, dybest set striben fra Aleppo til Hama, til Homs til Damaskus og Latakia, der nu er besat af disse nye, liberale, demokratiske jihadister, som Chas Freeman meget ironisk udtrykte det. (Jeg glemte at nævne Chas Freeman som en af disse pålidelige analytikere.) Den reformerede, liberale jihadist, som nu er der, hvor en udtrættet Zelenskyj trækker i arbejdstøjet, iført sin olivengrønne uniform i NATO-stil: Jeg mener, det er helt forfærdeligt!

Hvad vil der ske med Iran? De er alvorligt svækket; Hizbollah er alvorligt svækket. Men de forskellige fraktioner er ikke homogene, for der er folk, der allierer sig med Det Muslimske Broderskab, mens andre er imod. Så hele situationen bærer præg af en fremtidig eksplosion på linje med Libyen.

Jeg kan ikke se en kort løsning på det her, medmindre man gør det, vi diskuterede på vores konference: At man virkelig er nødt til at stoppe dette, fordi det fører til den tredje verdenskrig. For hvis denne politik med at dæmonisere Rusland, Kina og nu Iran og Nordkorea, hvis det fortsætter, og al denne snak om begrænset atomkrig, som kan »vindes«, så tror jeg, at vi er på en kort vej til enden på denne civilisation. Det ved jeg nu ikke: Trump har lovet, at han vil gøre en ende på alle krige. Jeg håber (man skal aldrig opgive håbet!), at det kan blive tilfældet, men jeg ved ikke, om hans seneste udtalelser om, at Netanyahu bør »afslutte arbejdet« i Gaza så hurtigt som muligt, virkelig giver anledning til at være håbefulde.

Jeg kan kun sige det: Vi er nødt til at mobilisere befolkningen overalt. Vi er nødt til at forsvare civilisationens eksistens, vi er nødt til at gå over til et nyt paradigme. Jeg tror, vi er nødt til at overvinde denne geopolitiske sygdom og begynde at tænke på menneskeheden

først! For hvis vi ikke gør det, eksisterer vi måske ikke alle sammen på kort sigt. Så jeg tror, at det, vi diskuterede på konferencen, var, at vi skal have en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvoraf Oase-planen til genopbygning af Sydvestasien ville være en vigtig del: Men den skal lægges på bordet som en fælles pakke. For ellers tror jeg ikke, at det vil fungere.

SCHLANGER: Vi har endnu et spørgsmål fra en seer fra Sydvestasien, som spørger, om der var skjulte politiske aftaler bag Assads afgang? Men jeg synes, at dit forslag om at se på de forskellige analytikere, som du nævnte, hvor man helt sikkert kan finde en masse materiale, så lad os gå videre, for der er nogle meget interessante spørgsmål.

Dette er fra en fredsaktivist i Storbritannien. Han skriver: »De interviews, som Ruslands præsident Vladimir Putin og udenrigsminister Sergej Lavrov, gav til Tucker Carlson, overbeviste mig om, at de forsøger at nå ud til den amerikanske offentlighed. Millioner hørte de interviews. Jeg tror, at den samme hensigt ses i den russiske deltagelse i Schiller Instituttets arrangementer, senest med det interessante bidrag fra Dmitry Trenin ved jeres arrangement lørdag den 7. december. Tror du, at deres stemmer bliver hørt i Washington, London og Bruxelles?«

ZEPP-LAROUICHE: Vi gør vores bedste for, at de bliver hørt, ved at sammensætte sådan et program. Jeg kan kun bede jer alle, også jer fra Storbritannien, om at tage imod disse pakker. Vi har allerede panelerne ude på vores hjemmeside, men vi vil helt sikkert lave kortere versioner, som de forskellige paneler hver for sig, men også visse kombinationer af folk, der taler om specifikke emner, så det er lettere at se. Hvorfor tager du det ikke og spreder det overalt? Læg det på dine sociale medier, få det ud til alle dine netværk, venner, kolleger, familiemedlemmer og især medlemmer af parlamentet: Jeg tror, vi er nødt til at mobilisere parlamentarikerne for at få dem til at stoppe med at sende Taurus, i Tysklands

tilfælde ved at tillade Taurus at tage til Ukraine, hvilket er en anden rød linje. Men tag materialet fra konferencen og få det bredt ud. For vi lavede denne konference, ikke bare for at folk skulle se den live på en dag, men det er meningen, at den skal være et værktøj til at organisere sig bagefter.

Og jeg tror, at der er mange ting, der er i bevægelse, som for eksempel et emne, vi diskuterede, og som flere talere berørte, er Putins brug af det hypersoniske missil Oreshnik. Og Ted Postol lavede en analyse baseret på det materiale, han havde til rådighed på det tidspunkt. Men Putin bliver ved med at tale om- han kom lige med en udtalelse i går igen, hvor han sagde, at Rusland er nået til et punkt, hvor de ikke behøver at ændre eller opgradere atomdoktrinen længere, eller ikke meget længere, fordi fokus på Oreshnik-teknologien og evnen til at affyre et stort antal af sådanne missilsystemer vil gøre atomvåben overflødige. Og jeg synes, det er ekstremt spændende. Det er et kompliceret spørgsmål, men jeg kan ikke forestille mig, at Putin ville sige dette gentagne gange, hvis han ikke havde et meget solidt grundlag for at sige det. Og ideen om at gøre atomvåben forældede, i stedet for kun at have våbenkontrolaftaler, er meget vigtig. For hvis man ser på våbenkontrolaftalerne, så er de alle blevet opsagt! Der findes ikke en eneste mellem NATO og Rusland længere. Og det gør spørgsmålet om at gøre atomvåben forældede til et meget påtrængende spørgsmål, og det blev diskuteret i dybden på vores konference, men det kræver helt sikkert yderligere debat, forskning og tænkning.

Mit råd til jer er at få dette materiale ud til så mange som muligt.

SCHLANGER: Og meld dig ind i Schiller Instituttet, så du kan hjælpe os med at gøre det. Nu har vi fået en e-mail fra Ron Ridenour, som siger, at han er forfatter, journalist og mangeårig fredsaktivist. Og han siger: »Jeg vil gerne vide, hvorfor du tror, at den tyske stat, ikke kun den idiotiske regering, men generelt, har tilladt yankeerne, det vil sige

amerikanerne, at ødelægge Tysklands økonomi? Først sabotagen af Nord Stream; så at sælge det og andre dets fracking-gas; at tvinge det til at sende penge og våben og sanktioner for at myrde ukrainere og russere? Hvad er der galt med de mennesker?» spørger han.

ZEPP-LAROUICHE: [griner] Ja, det er spørgsmålet til 64 millioner dollars!

Jeg synes, at hvis man ser på, hvad der sker med Syrien, så er det en tragedie. Hvis man ser på, hvad der sker med Tyskland, er det også en tragedie. Ikke helt så slemt endnu, men meget tæt på. For som du så rigtigt siger, så er fortsættelsen af den nuværende politik, herunder at tillade amerikanske mellemdistancemissiler på tysk territorium fra 2026, som Scholz gik med til! Kan du forestille dig, at denne kansler tager til NATO-topmødet i Washington og så kort efter erklærer: Åh, forresten, amerikanerne har besluttet, at de vil installere mellemdistancemissiler i 2026 i Tyskland. Nu er disse missiler naturligvis atomare, og hvorfor i alverden skulle russerne tro på nogen i Tyskland, når de siger: »Åh, nej. Vi sætter ikke atomvåben, eller amerikanerne vil ikke sætte atomvåben på disse missiler« – efter alle de mange løgne, som Merkel, der næsten ser ud som en bedre mulighed, selvom jeg virkelig ikke kunne lide den måde, hvorpå hun sænkede det intellektuelle niveau i Tyskland i løbet af sin administration.

Men hun indrømmede, at hun og Hollande kun var enige om Minsk-processen, ikke om at håndhæve den over for ukrainerne, men nej! Kun for at vinde tid til at bevæbne ukrainerne op til NATO-niveau. Hun indrømmede det offentligt, og det er blevet citeret af folk over hele verden lige siden! Eller præsident Steinmeier: På vores Schiller-konference sagde Jan Carnogursky, som var tidligere slovakisk premierminister, at han var særligt skuffet over Steinmeier, fordi Steinmeier var midt i Maidan-kuppet! Han var i Kiev, da det skete, eller dagen før, og han kendte alle de involverede kræfter, fordi

han var ansvarlig for efterretningstjenesten, da han var kansler Schröders kabinetschef. Og jeg har sagt det mange gange: Hvorfor sagde Steinmeier ikke noget? Det ville have gjort en forskel.

Så jeg kan kun sige, at du er nødt til at forstå hele Tysklands efterkrigstid, og endda tage den tilbage længe før. Men især, hvis man starter med efterkrigssituationen, hvordan tyskernes sjæl blev forsøgt drevet ud med Kongressen for Kulturel Frihed. Derefter var Frankfurterskolen, 68'erne, begyndelsen på dette paradigmeskifte, hvor man blev anti-teknologisk og i høj grad maoistisk. Da Kina opgav kulturrevolutionen, fordi Deng Xiaoping besluttede at bringe Kina ind på en kurs med økonomisk fremgang, tog de mennesker, der havde tilhørt K-grupperne [Kommunistische Gruppen, for det meste maoister] i Tyskland, den lange march gennem institutionerne: De blev udenrigsministre og alt muligt andet. Det gjorde meget for at underminere Tysklands karakter, den slags Tyskland, som blev rekonstrueret i efterkrigstiden, og som skabte det økonomiske mirakel. Så var der Romklubben, som opfandt økologibevægelsen og så videre og så videre. Det havde mange faser.

Naturligvis var der et system, hvor besættelsesmagten valgte, hvem der skulle have en ledende position i partierne og andre institutioner. Så på trods af, at Tyskland formelt genvandt sin suverænitet med 2+4-traktaten i forbindelse med den tyske genforening, blev det i realiteten aldrig til noget. Og hver gang en politiker tog et lille skridt i den retning, skete der noget forfærdeligt, som ødelagde det, som mordet på Alfred Herrhausen den 30. november 1989, som var et signal til kansler Helmut Kohl om ikke at gå i retning af suverænitet.

Så jeg tror, at svaret på dit spørgsmål er meget, meget kompliceret, men det undskylder ikke, at tyskerne ikke handler og tager ansvar. Især på grund af vores historie bør vi ikke tillade en tilbagevenden til det mørke kapitel fra de 12 år med nationalsocialisme. Og det er i en anden form, som truer

verden lige nu, ikke fra Tyskland alene, men fra de kommende magtstrukturer. Og jeg mener, at Tyskland har et ansvar for at lære af historien, men jeg er meget bekymret over, at mange af mine samtidige bare er nogle modbydelige kujoner.

SCHLANGER: Vi har et relativt længere spørgsmål fra John Mulkins, som er vært og producent af podcasten Peaceful Political Revolution in America, som jeg sender til dig separat: Men han inviterer dig til at deltage i hans podcast for at diskutere dette, og han siger: »Jeg ønsker dette oprigtigt og med taknemmelighed for dit arbejde.«

Jeg har to spørgsmål mere her. »Mens der er meget fokus på regeringernes ustabilitet i Vesten, især i USA, Storbritannien, Frankrig og Tyskland, er der ikke megen opmærksomhed i de vestlige medier på, hvad der sker med NATO's allierede i Asien. Kishida-regeringens fald i Japan i oktober og det kaos, der blev udløst i Sydkorea, da præsident Yoon erklærede undtagelsestilstand og derefter var tæt på at blive stillet for en rigsret. Tror du, at dette politiske kaos hænger sammen med forsøgene på at udvide NATO til Stillehavsområdet?«

ZEPP-LAROUCHE: Absolut! Det, du ser lige nu, er et fænomen, hvor demokratiet officielt er begravet. Der har været valg i Georgien, hvor befolkningen grundlæggende stemmer pro-russisk og ikke er så venligt stemt over for EU, fordi EU's opførsel over for sine medlemmer i den seneste tid giver dem god grund til at være meget kritiske. Så hvad sker der? Du har et forsøg på at gentage Maidan-kuppet ved at mobilisere NGO'er, af en præsident, som er – jeg ved ikke, om hun er georgier; hun blev født i Paris, hun arbejdede for det diplomatiske korps i Frankrig i årtier, hun arbejdede endda for NATO. Så nu siger hun dybest set, at det hele er startet af Rusland, hvilket er et tvivlsomt spørgsmål.

I Rumænien stemte præsident Georgescu, og han blev anklaget – ikke bare anklaget, men den højeste domstol i Rumænien

besluttede, at hele valget skulle gå om, fordi der tilsyneladende eller angiveligt (jeg ved det ikke) var tale om russisk indflydelse på valget. Og naturligvis skete det samme, dybest set – der skete noget lignende i Sydkorea, hvor præsidenten forsøgte at fjerne den nordkoreanske indflydelse i seks timer og erklærede undtagelsestilstand, og heldigvis greb parlamentet ind.

Men den følelse, man får af alle disse hændelser, er, at der nu er en holdning om, at vælgerne skal stemme på den rigtige måde, ellers skal de stemme igen, indtil afstemningen er »rigtig«. Jeg mener, det er så åbenlyst, at man ikke kan overse det. Hvad det blandt andet gør, er, at det fuldstændig miskrediterer den »regelbaserede orden«! For hvis alle kan se, at disse regler bliver bøjet, indtil de passer til EU's og NATO's politiske intentioner og så videre, mister modellen sin troværdighed. Og disse mennesker har måske på kort sigt magten til at håndhæve det, men erosionen af dette systems troværdighed er eksplosiv! Du så det med Brexit. Nu ser du det med Macron-regeringens kollaps; du ser det med den ekstreme ustabilitet i Tyskland, måske med et tidligt valg den 23. februar. Vi ved endnu ikke, hvad der sker ved mistillidsafstemningen om Scholz næste mandag.

Så jeg tror, at de politiske institutioner bliver fuldstændig miskrediteret, og det er ikke godt! For det skaber kaos, det skaber ustabilitet, og det er derfor, jeg bliver ved med at sige, at vi er nødt til at have flere intellektuelle og ansvarlige mennesker, der siger: »Vi er den intelligente race. Hvorfor prøver vi ikke at skabe en orden, som gør det muligt for os alle at samarbejde i fred og fordragelighed?« Det var en stor diskussion i den unge republik i USA, hvor der i {New Federalist} var mange bidrag, der sagde, hvad skal vi gøre for at styre os selv? Og jeg tror, vi er nødt til at stille det spørgsmål på globalt plan, for på grund af de fem permanente medlemmers vetoret i FN's Sikkerhedsråd fungerer FN's Sikkerhedsråd ikke længere. Hele FN fungerer ikke længere, men

det er den eneste institution, der repræsenterer alle lande på planeten, og der er en masse diskussioner om behovet for at reformere FN, fordi vi er nødt til at have sådan en organisation, der repræsenterer nationer. Og det er virkelig et påtrængende spørgsmål, så vær venlig at indgå i en sådan dialog med os om, hvordan vi kan skabe en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur ved hjælp af modellen for freden i Westfalen, som trods alt afsluttede 150 års religiøs krigsførelse og er et eksempel på, at stridende parter kan finde sammen og stoppe, når de indser, at ingen vil få gavn af det, hvis de vedvarende fortsætter.

SCHLANGER: USA's udenrigsminister Blinken definerede »demokrati« som »I gør, hvad vi siger, ellers.« Og det er den grundlæggende politik, der kommer fra EU.

Helga, vi har en interessant kommentar fra Steve Kaylor, som taler om behovet for at etablere en regering i Syrien. Men han siger: »Måske kunne Syrien tilslutte sig Bælte- og Vej-Initiativet sammen med 151 nationer, og det ville være en løsning.«

Det sidste spørgsmål: En person, der skrev ind som »en frustreret underviser«: Hun sagde: »Dette er et spørgsmål, der blev stillet af det fjerde panel på sidste weekends konference.« Hun sagde: »Et blik på den kulturelle degeneration i Vesten viser, at der er påtrængende behov for en klassisk renæssance, som du foreslog. Men hvad kan de af os, der ikke er kunstnere, gøre for at fremskynde processen?«

ZEPP-LAROUICHE: Man kan bruge forskellige former for pædagogik. Man kan downloade præsentationer, man kan vise dem, man kan invitere folk fra Schiller Instituttet til at undervise ad hoc for sine elever. Jeg tror, vi vil lave mere pædagogik i tråd med de emner, der blev diskuteret på konferencen. Faktisk vil jeg gerne diskutere dette spørgsmål med mine kolleger, for jeg tror, det ville være meget nyttigt, hvis Schiller Instituttet lavede et regelmæssigt lille program, som folk som dig kunne

bruge: »Hvad er bel canto-sang?« »Hvorfor har man brug for en Verdi-stemning i klassisk musik?« Grundlæggende om det veltempererede system og den slags. Vi kunne udgive en masse korte pædagogiske artikler, og vi kunne gøre så meget mere, for vi er en idéfabrik! Men vi har brug for jeres støtte, og jeg mener ikke kun dig, som stillede spørgsmålet, men jer alle sammen.

For hvis man ser på, hvad Schiller Instituttet har gjort i de 40 år, vi har eksisteret, og vi har vores nuværende hjemmeside, men også en arkiv-hjemmeside, som har en enorm mængde arkivmateriale, en masse original forskning, som man ikke så let finder andre steder, fordi det er meget kondenseret intellektuelt arbejde fra mange mennesker. Jeg tror, vi kan afhjælpe næsten enhver situation, men vi har brug for flere mennesker, der har modet og passionen og kærligheden til menneskeheden, så de kan træde til i dette afgørende, kriseprægede øjeblik og hjælpe os. Slut dig til os, bliv medlem, deltag i vores aktiviteter. For vi kunne gøre meget, meget mere, hvis vi havde flere mennesker, flere ressourcer; donér til Schiller Instituttet, for det er lige nu en af de meget få organisationer, der kan hævde, at vi virkelig ved, hvordan vi skal komme ud af denne krise. Men vi er nødt til at have flere ressourcer: Vi kunne lave reklamer for vores efterretningsanalyser og den slags ting.

Så slut dig til os! Det er det bedste, du kan gøre for freden lige nu.

SCHLANGER: Og endelig går jeg ud fra, at vi på fredag fortsætter de ugentlige zoom-møder i Den Internationale Fredskoalition. Kan du sige noget om det?

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Vi vil helt sikkert diskutere de to påtrængende emner: Den absolutte forandring i Sydvestasien, vi har allerede senator Richard Black, som har sagt ja. Han er en Syrien-ekspert af første rang. Han har rejst i landet mange gange, så han vil være med. Og jeg er sikker på, at der kommer

andre folk fra regionen, fra fredsbevægelsen og omkring Israel, den palæstinensiske sag. Det vil være et stort emne.

Og så vil det andet store emne være, hvor langt vi er kommet i krisen i Ukraine? Hvad er diskussionen om Oreshnik? Hvad er diskussionen om at »vinde« en taktisk atomkrig? Disse to emner vil være hovedfokus, så du bør absolut deltage og tage mindst én anden person og dine venner med.

SCHLANGER: Helga, tak fordi du er med os i dag. Jeg må sige, at 40 års arbejde med Schiller Instituttet ser ud til at være gået på et øjeblik, og det har været en fornøjelse at arbejde sammen med dig hele tiden i 40 år. Og lad os se, om vi kan forlænge det ind i fremtiden for at vinde kampen. Så vi ses igen på fredag!

ZEPP-LAROUICHE: Ja, tak skal du have. Vi ses snart igen.